

Η ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ ΣΑΝΑΖΗ
Ραδιοφωνική έκπομπή
της 16 Φεβρουαρίου 1969

ΕΚΠΟΜΠΗ 21 (72)
(ΑΠΟΚΡΗΑ 3^η)

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τρίτη Κυριακή του Καρναβαλιού άπόφε Γιάγιο κι' Άποκρηες δέν είδαμε.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Που νά τίς δοϋμε ; Στούς δρόμους ; Τό Καρναβάλι του πεζοδρομίου έχει εξαφανισθει μαζί μέ τήν προπολεμική εποχή...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καλά τό χαρακτηρίσες Γιάγιο : Καρναβάλι του πεζοδρομίου. Μιά τέτοια μέρα σαν τήν σημερινή, χαλούσε ό κόσμος στην 'Αθήνα έδω και πενήντα χρόνια. 'Αρκει νά σοϋ πω ότι όλα τά ξενοδοχεία και τά γραφεία της οδού Σταδίου, νοικιάζανε και μοσχονοικι άζανε μάλιστα θέσεις στά μπαλκόνια τους και τά παράθυρά τους, σέ άθηναίους που θέλανε νά δοϋνε τό άποικρηάτικο θέαμα της παρελάσεως των άρμάτων.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Γινότανε και παρέλασις άρμάτων ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τήν τελευταία Κυριακή μόνο. Τήν τρίτη Κυριακή, κυκλοφορούσανε στην οδόν Σταδίου επάνω κάτω σέ δυό σειρές ~~καταμαρμαρω~~ κοινά άμάξια μέ μασκαρεμένους. Πολλές φορές κι' ό άμαξας ντυνότανε κι' αυτός περρότος ή έβαζε ένα μουστάκι και μία κόκκινη μύτη μ' ένα φεσάκι στό κεφάλι του για νά μετέχη κι' αυτός της 'Αποκρηάς.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Αυτό ήτανε τό γλέντι ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κίγο τό 'χεις Γιάγιο ; 'Ο κόσμος κατέκλυζε τήν οδόν Σταδίου άσφυκτικά. Μηλο νά 'ριχνες από ένα μπαλκόνι δέν θά 'πεφτε κάτω. Και όπως περνούσαν τ' άμάξια κατάφορτα μέ μασκάρδες, ό κόσμος από τόν δρόμο ή από τά παράθυρα και μπαλκόνια, πετούσε χαρτοπόλεμο, σερπαντίνες, λουλούδια και αυγά...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Αυγά ; "Α, ναί, τά ξέρω τ' αυγά. "Ητανε μεγάλα αυγά από κερι ή παραφίνη γεμάτα μέσα μέ χαρτοπόλεμο...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Ακριβώς. Καί φυσικά όταν τό αύγό έσπαζε, γέμιζε χαρτοπό-
λεμο τό κεφάλι ~~καταπληκτικό~~ πού πετύχαινε. Μάλιστα μιά
φορά συνέβη κάτι καταπληκτικό. 'Η μεγάλη δόξα του μουσικου
θεάτρου ή Ζαζά Μπριλλάντη τραγουδούσε ένα άποικρηάτικο ταγινό
του συν έτη Γρηγόρη Κωνσταντινίδη, ντυμένη Κολομπίνα. Θυ-
μᾶμαι ότι έλεγε τούς στίχους :

"Ολη ή ζωή είν' ένα καρναβάλι
όπου φορούν μικροί μά και μεγ άλοι
μιά μάσκα πού υπόσχεται πολλά...

'Επει σ'αυτήν τήν συλλαβή : πολλά, ή μουσική έκανε μιά κο-
ρῶνα και ή Ζαζά Μπριλλάντη πού εΐχε γλυκειά φωνή, άνοιγε
τό στόμα της για νά κρατήση τήν κορῶνα... Καί τότε κάποιος
θεατής πού πετούσε αύγά μέ χαρτοπόλεμο στην σκηνή, επέτυχε
νά σημαδέψη τό άνοιχτό στόμα της Ζαζάς και νά ~~σημαδέψη~~
σφηνώση τό αύγό του άμέσως στα δόντια της Ζαζάς.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Μπράβο σημάδι... Τυχαίο βέβαια ήτανε μά φαντάζομαι τί θα
έγινε. Τό αύτό θα έσπασε και τό στόμα της Ζαζάς θα γέμιζε
χαρτοπόλεμο... δέν θα μπορούσε νά τραγουδήση και θα προσπα-
θοῦσε νά βγάλη τόν χαρτοπόλεμο από τόν λαιμό της...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Ακριβώς έτσι έγινε. Φυσικά ο κόσμος ένθουσιάστηκε μέ τήν
έπιτυχία της σιοποβολής και ή σκηνή έγέμιζε από αύγά, χαρτοπό-
λεμο και σερπαντίνες κατά ένατοντάδες, ένῶ ή Ζαζά έφώναζε :
Εΐπαμε νά πετάτε αύγά μά όχι και νά μᾶς πνίξετε...

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Καί από κάτι τέτοια γεγονότα, έξηρτάτο και ή έπιτυχία της έπι-
θωρήσεως.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τό γεγονός είναι ότι ο κόσμος εΐχε διάθεση για εύθυμία και
έτσι, τό παραμικρότερο ύπονοούμενο, τό πιο άσήμαντο καλαμπού-
ρι τό δεχότανε μέ αλλαλαγμούς, σαν τήν μεγαλύτερη έξυπνάδα.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Ψυχολογικά, είναι σωστό αυτό πού λές. 'Η εύθυμη διάθεσις του
θεατοῦ είναι μεγάλος παράγοντας έπιτυχίας.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κι' ὅμως Γιάγκο μου, μ' ὄλην αὐτὴν τὴν εὐθυμὴ διάθεσι τοῦ κόσμου, μ' ὄλον τὸν πανζουρλισμὸ πού γινότανε στὰ θέατρα καὶ στοὺς δρόμους, τὸ αἰσθηματικὸ τραγοῦδι ἔξακολουθοῦσε τὸν δρόμο του μέ τὰ γλυκανάλατα λόγια πού τραγουδιόντουσαν τίς νύχτες στοὺς δρόμους.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ 'Από τὰ 1920 ἡ καντάδα εἶχε σταματήσει πιά. Βέβαια ὑπῆρχαν καὶ μερικὰ ὑπολείμματα κανταδόρων πού ἐπέμεναν στὸ παλαιὸ αἰσθηματικὸ τραγοῦδι, μὰ ἦτανε μᾶλλον σπάνια φαινόμενα, ὅπως τὸ περίφημο τραγοῦδι : Αὐτὰ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ πού θά μας τὸ θυμίσουν τώρα τὸ ντουέττο Μουζᾶς καὶ Λιγνός.

ΜΟΥΖΑΣ ΛΙΓΝΟΣ

(Μόνο μέ πιάνο)

Αὐτὰ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ
θέλω νά τὰ ρωτήσω
ἂν μ' ἀγαπᾶνε γκαρδιακά
νά μὴν τὰ λησμονήσω.

Αὐτό τό ἄχ! στὰ χεῖλη μου
ἔκανε ρίζες, κλώνους
δέν ὑποφέρω μάτια μου,
τούς ἐδικούς σου πόνους !

'Ο κόσμος εἶν' ἓνα δεντρί
κι' ἐμεῖς τ' ὀπωρικὸ του
χαρά εἰς τὸν τραγουδιστὴ
πού παίρνει τὸν ἀνθὸ του.

θέλω ν' ἀνοίση τό κλαδί
μὰ ὁ πάγος δέν τ' ἀφήνει
θέλω κι' ἐγὼ νά σ' ἀρνηθῶ
μὰ ὁ πόνος δέν μ' ἀφήνει !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τὸ θυμᾶμαι αὐτὸ τὸ ἀθηναϊκὸ τραγοῦδι. Τὸ λέγανε βέβαια σέ κάπως παλαιότερα χρόνια, μὰ ὅταν οἱ ἀθηναῖοι κουραζόντουσαν ἀπὸ τὰ εὐθυμὰ τῶν ἐπεθεωρήσεων τραγοῦδια, ἤθελε καὶ ζητοῦσε σάν ἀνάπαυσί του κι' ἓνα παλαιῖνὸ σάν κι' αὐτό.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

'Απαράλλακτα ὅπως καὶ σήμερα πού ἀνάμεσα σ' ἓνα σέϊν καὶ σ' ἓνα συρτάκι, ὁ γλεντζές θέλει νά τραγουδήση καὶ τὸ Ζηλεύω τὸν ἄερα πού ἀναπνέεις... ἢ τὸ χρυσὸ μου κοριτσάκι.

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Έτσι είναι. Μά για νά ξαναγυρίσωμε στήν παληά 'Απόκρια θά σοῦ θυμίσω μιὰ ἱστορία πού μᾶς τήν διηγεῖτο ὁ μακαρίτης ὁ Τῆμος ὁ Μωραϊτείνης ... Τόν Γιάννη καί τήν Γιάννενα. Τήν θυμᾶσαι ;
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Πῶς δέν τήν θυμᾶμαι ; Ὁ Γιάννης ἦτανε ἕνας παληός μανάβης στήν πλατεῖα τῶν 'Εξαρχείων...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πιράβο. Σοβαρός καί ἡσυχος νοικοκύρης. Δέν κοίταζε τίποτε ἄλλο παρά τό μαγαζί του καί τήν γυναῖκα του τήν Γιάννενα. Ἐημερώματα πήγαινε στήν λαχαναγορά, φώνιζε γιά τό μανάβιό του καί γύριζε στά 'Εξάρχεια.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Μόνη του διασιέδασις ἦτανε λίγο κρασάκι σέ καμμιά γειτονική ταβέρν ἀτό βράδυ. Ὅμως ἡ Γιάννενα, λαχταροῦσε γιά λίγο γλέντι καί τίς 'Απόκριες φορτωνότανε στόν ~~ἄρμα~~ ἔντρα της : Ὅλος ὁ κόσμος γλεντάει καήμενε Γιάννη, ὅλος ὁ κόσμος μασκαρεύεται... δέν μασκαρευόμαστε κι' ἔμεῖς μιὰ φορά νά γλεντήσωμε ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Που ν' ἀκούση τέτοιες κουβέντες ὁ Γιάννης... Δεαρκῶς ἀπέρριπτι τέτοιες διασκεδαστικῆς προτάσεις.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Μά ἡ Γιάννενα ἐξακολουθοῦσε κι' ἐπέμενε : "Ἐσα καημένε Γιάννη νά γλεντήσωμε κι' ἔμεῖς μιὰ φορά. θά νοικιάσωμε δυό ντόμινα ἀπό ἕνα κουρεῖο καί θά ντυθοῦμε... νά βγοῦμε στούς δρόμους.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Βρέ γυναῖκα, ἐγώ εἶμαι σοβαρός νοικοκύρης. Ἄν μέ γνωρῖσουνε μασκαρεμένο, δέν θά μπορῶ νά σταθῶ πιά στό μανάβικο. Ρεζίλης θά γίνω.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Γιατί νά μᾶς γνωρῖσουνε Γιάννη ; ἐντέλεγε ἡ Γιάννενα. θά φορέσωμε δυό μουτσοῦνες πού θά μᾶς κρύβουνε ὅλο τό πρόσωπο... Κι' ἔτσι ὁ Γιάννης μιὰ μέρα ὑπεχώρησε. Ἀποφάσισε νά μασκαρευτῆ γιά τήν τελευταία Κυριακή τῆς 'Αποκριῆς. Ἡ Γιάννενα φρόντισε γιά ὄλα. Γιά τᾶ μαθρα ντόμινα καί τίς μουτσοῦνες.

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μά ο Γιάννης είχε πάρει απόφασι νά γιατρέψη τήν Γιάννενα από τήν μανία πού είχε νά μασκαρευτή. Καί παίρνοντας μιάν κιμωλία, έγραφε κρυφά από τήν γυναίκα του, πίσω από τό μαυρο της ντόμινο : Ο Γιάννης κι'ή Γιάννενα...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ 'Η Γιάννενα δέν τό άντελήφθη φυσικά καί πανευτυχής βγήκε στόν δρόμο μαζί μέ τόν άνδρα της. "Ομως μόλις κατηφορίσανε λίγο από τά 'Εξάρχεια στήν όδόν Θεμιστοκλέους, κάποιος διάβασε τί ήτανε γραμμένο στήν πλάτη της Γιάννενα καί φώναξε :
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Ο Γιάννης κι'ή Γιάννενα. 'Ο Γιάννης κι'ή Γιάννενα. Σέ δυό λεπτά έβούύζε όλος ό δρόμος : Ο Γιάννης κι'ή Γιάννενα...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ 'Ο Γιάννης κι'ή Γιάννενα...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Ο Γιάννης κι'ή Γιάννενα... Βαρείτε τους...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ 'Απάνω τους... 'Ο Γιάννης κι'ή Γιάννενα...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τί έγινε δέν περιγράφεται. "Άλλοι μασκαράδες τούς είχανε κυκλώσει καί τούς χτυπούσανε μέ άποικρηάτικες φούσιες στά κεφάλια. 'Η Γιάννενα τρομοκρατήθηκε. λέει στόν άντρα της :
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ (μέ γυναικεία φωνή) Γιάννη μας πήρανε χαμπέρι.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ (Μέ βαρειά φωνή) Στο έζπα Γιάννενα.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Γιάννη, πάμε πίσω...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Είμαι άργά πιά... Πάμε μπροστά...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Γιάννη ρεζιλευτήκαμε...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καλά νά πάθωμε... (φυσικά) Τέλος πάντων μέ χίλια βάσανα καταφέρανε νά χωθοϋνε σ'ένα στενό καί νά γλυτώσουν. "Ετσι σέ λίγο γυρίσανε στό σπίτι τους, σέ μιάν αύλή στήν όδόν 'Αραχώβης όπου μένανε κι' άλλες λαϊκές οίκογένειες καί είχα γλέντι τρικούβερτο...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Είχανε καί όρχήστρα πλήρη. Δυό γύφτους μέ βιολιά κι' άλλον έναν μέ νταούλι καί τραγουδούσανε τούς πέντε ποντικούς...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τί μου θύμισες Γιάνγκο. Τούς πέντε ποντικούς βαρβάτους πού είναι τό παλαιότερο άθηναϊκό άποικρηάτιο τραγούδι.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Γι' αυτό αξίζει νά μας τό θυμίσουνε οί δύο φίλοι μας
ὁ ΜΟΥΖΑΣ μέ τόν ΛΙΓΝΟΣ.

ΜΟΥΖΑΣ - ΛΙΓΝΟΣ (Μόνο μέ πιάνο)

2

Πέντε πό- Μωρ' πέντε πό-
Πέντε ποντικοί βαρβάτοι (τρεις φορές)
Πέντε ποντικοί βαρβάτοι
μου χαλάσαν τό κρεβάτι

Κι' ἄλλοι τρεις-βρε κι' ἄλλοι τρεις
κι' ἄλλοι τρεις πιά προκομένοι
κι' ἄλλοι τρεις πιά προκομένοι
μου τό σιάχναν οί καημένοι.

"Ἦταν μιά ^{ΜΕΡ} ἦταν μιά
ἦταν μιά ποντικίνα
ἦταν μιά ποντικίνα
ἀναμάτρα μιά τσαχπίνα
κι' ἄλλη μιά βρέ κι' ἄλλη μιά
κι' ἄλλη μιά πιά παινεμένη
κι' ἄλλη μιά πιά παινεμένη
ἔσχημη μιά προκομένη...

τί νά πά - βρέ τί νά πά
σί νά πάρω γιά τή λάτρα
τί νά πάρω γιά τήν λάτρα
προκομένη ἢ ἀναμάτρα...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Αυτό τό τραγοῦδι Γιάγκο, φαίνεται πώς εἶναι μωραϊτικο
γνήσιο Πελοποννησιακό, γιατί στήν κωμωδία τοῦ Βυζαντίου
Βαβυλωνία πού παρεστάθηκε στά 1836 νομίζω, τήν ὥρα τοῦ
γλεντιοῦ, όταν ὄλοι οί ἥρωες τῆς κωμωδίας ὁ Κιῶτης, ὁ
'Αλβανός, ὁ Κρητικός, ὁ Ρουμελιώτης λένε κι' ἀπό ἓνα τρα-
γοῦδι τοῦ τόπου του, ὁ Πελοποννήσιος διαλέγει αὐτό τό
τραγοῦδι : Πέντε ποντικοί βαρβάτοι...

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Κι' ἐνῶ αὐτά ἐγίνοντο στά λαϊνά σπίτια καί στίς ἀλές, τί
γινότανε ἔραγε στά σπίτια τῆς μέσης ἀστικής τάξεως ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ἐχομε μιά καταπληκτική μαρτυρία τοῦ μεγάλου εὐθυμογράφου
τῆς ἐποχῆς τοῦ Γεωργίου Σουρή. Δέ πρέπει νά 'ναι γύρω στά
1870, πρό ἑκατό ἐτῶν ἀκριβῶς. Διάβασέ την Γιάγκο.

κανέναν να πλησιάσει στον μπουφέ πριν δοθεί το σύνθημα...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Δώπαινε καημένε Δημήτρη. Μήν μου λές ότι περιμένανε σύνθημα για να πάρουν κανένα γλυκό ή κανένα δροσιστικό οι καλεσμένοι.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τό λέω γιατί έτσι γινότανε. Χορεύανε οι καλεσμένοι. 'Ο πρώτος χορός κατά κανόνα ήτανε π ό λ κ α. Ύστερα άρχιζε τό βάλς, πρώτο, δεύτερο, τρίτο βάλς, πότε πότε καμιά μαζούρια, ύστερα συνηθιζότανε ένας άλλος χορός πού λεγότανε β ε γ κ έ ρ κ α

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί ταγινό ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Στάσου Γιάγιο. Μιλάμε για τήν εποχή πού δέν είχε ακόμη επινόηθει τό ταγινό πού έφθασε στην Ελλάδα πολύ άργότερα, στά 1910. Άλλοτε θά μιλήσωμε ειδικά για τό ταγινό.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί στό μπουφέ πότε πηγαίνανε ; Πότε δινότανε τό σύνθημα πού λές ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Άκόμα δέν φτάσαμε στό σύνθημα Γιάγιο. Ύστερα από κάμποσους χορούς, γινότανε καί ο ομαδικός χορός τής καντρίλλιας... Οι καντρίλλιας είχανε πέντε φιάφορες φιγούρες. Έπρεπε να υπάρχη κι' ένας μεταξύ των χορευτών πού θά διηύθυνε τίσ καντρίλλιας φρανσεζικα πάντα : Άθανσέ, μπαλανσέ, ρεβεράνς... Σανζέ ντέ ντάμ... καί πάλι σανζέ ντέ ντάμ... Κάθε καβαλλιέρος τότε προχωρούσε καί έπαιρνε τήν ντάμα του προηγουμένου του καβαλλιέρου ! Τί γινότανε δέν περιγράφεται... Πανηγυρι σωστό.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Κι' ο μπουφές ; Άκόμα δέν πηγαίνανε στον μπουφέ ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Στάσου Γιάγιο καί πολύ βιάζεσαι για τόν μπουφέ. Τέλος πάντων, έρχότανε καί ή τελευταία φιγούρα. 'Ο διευθύνων τίσ καντρίλλια φώναζε : Γκράν ρόν... Όλοι όσοι χορεύανε πιανόντουσαν από τό χέρι καί άρχιζε ο πανζουρλισμός του χορού, τό κλου να πούμε. Όταν τελείωνε ~~παιχνίδι~~ τό γκράν ρόν με τό περίφημο : Γκαλλόπ'... Γκαλλόπ'... καί οι χορευτές κατά ζεύγη πιλαλούσανε σαν άφηνιασμένα άλογα... καί μέσα στό έξαλλο αυτό πανηγυρι άκουγότανε ή τό παράγγελμα : Λέ ντάμ ω μπουφέ !

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ 'Επί τέλους !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καί τότε τρέχανε όλοι σάν τά πεινασμένα τσανάλια στό στρω-
μενο τραπέζι καί άρπάζανε ό τι βρίσκανε. Κυρίως γλυκιά...
Πτί φούρ, σοκολατ άμια, έργολάβους, άμυγδαλωτά καί καμμιά
φορά καί φρουτ γιλασέ, πιά σπάνια γιατί ήτανε άκριβώτερα

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Δηλαδή ή βραδυά περνούσε μόνο μέ χορό ; "Όλο χορεύανε ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καμμιά φορά γινόντουσαν καί μερικά διαλείμματα... μουσικο-
φιλολογικά.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Δηλαδή ; Κανένα τραγουδι ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πάντα στήν όμήγυρι θά υπήρχανε ένας δυό πού τραγουδούσανε.
Αύτοί πεθαίνανε για νά κάνουνε τήν επίδειξι τους. Φυσιικά
γι' αυτό έφρόντιζε ή οίκοδέσποινα ή ή ντεμουαζέλλα του σπι-
τιου καί διέδιδε μέ τρόπο - δηθεν - στους καλεσμένους της
Καλέ ξέρετε ; 'Απόψε θά έχωμε καί άτραξιόν... Σοβαρά ; Τί
άτραξιόν ;

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Κατάλαβα. 'Η οίκοδέσποινα θά έλεγε : Είμαι απόψε έδω ό κύ-
ριος τάδε καί ~~αυτοί που τραγουδούν~~ ή δεσποινίς δείνα πού τραγου-
δοϋν ωραιότατα... **Ν**ά νά τους παρακαλέσωμε νά μās ποϋνε κατι
Γινόντανε μιá έπιτροπή καί πήγαινε νά τους παρακαλέση. ~~αυτοί~~

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Αύτοί κάνανε τά νάξια τους φυσιικά. Μά ξέρετε δέν είμαι
απόψε **ε ν β ο υ π**... Τέλος πάντων δέν θά σās κρίνωμε άύ-
στηρά, έλατε τώρα... Καί οί τραγουδιστές έκαναν πώς υποχω-
ρουν. Κήποια ντεμουαζέλλα καθότανε στό πιάνο καί οί καλε-
σμένοι καθόντουσαν φρόνιμοι για ν' ακούσουνε τόν Γέρω Δημο
κατά κανόνα ή καμμιά παντάδα όπως τό : Μήν μ' άγαπās, λησμό-
νει με...

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Μή μ' άγαπās λησμόνει με... "Ητανε πραγματικά ένα από τά ωραι-
ατα τραγούδια . Θ' έξιζε νά μās τό θυμίζανε ό πουζās μέ
τόν λιγνό...

ΜΟΥΖΑΣ ΛΙΓΝΟΣ

(Μόνο μέ πλένο) Μή μ' αγαπας, λησμόνει με...

(Γνωστή παληά παντάδα)

- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Τήν περασμένη Κυριακή Δημήτρη, θυμήθηκες ένα δυό από τὰ παλαιά αποικηάτικα συνθήματα τῆς Ἀθήνας, τό περίφημο Καλέ φορεῖς φανέλλα καί τό Ἀούα... Κανένα ἕλλο σύνθημα ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ ~~Καλέ φανέλλα~~ Τό σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, πού κράτησε πολλά χρόνια. Σῆς γνωρίσαμε, σῆς γνωρίσαμε...
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Αὐτό θ' ἀπευθυνότανε σέ μάσκες βέβαια, ἀλλά πῶς λανσαρίσθηκε !
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Γύρω στά 1910 εἶχε ἐπικρατήσει μιά αποικηάτικη μόδα στήν Ἀθήνα. Μερικοί οἰκογενειακοί φίλοι, ἄνδρες καί γυναῖκες ἀποφασίζανε νά μασκαρευτοῦνε γιά νά κάνουνε ἐπισκέψεις σέ φιλικά σπίτια μασκέ, ἔξ ἐφόδου καί ἀπροειδοποίητα. Σεκινούσανε λοιπόν ὅλοι μαζί, σοβαροί ἄνθρωποι βέβαια, νοικοκυραῖοι γιατροί, δικηγόροι, ἔμποροι, βιομήχανοι, χρηματισταί μέ τίς γυναῖκες τους καί κάνανε ἐπιθέσεις σέ φιλικά σπίτια. Χτυπούσανε τό κουδοῦνι παρατεταμένα : Ντρίνγκ... ντρίνγκ... "Ανοίγε ἡ παραριέρα καί φώναζε : Κυρία, κυρία, μᾶς ἦρθανε μάσκες... Ἀναστετωνότανε τό σπίτι : Σῆς γνωρίσαμε, σῆς γνωρίσαμε...
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ "Α, ἔτσι λανσαρίσθηκε αὐτό τό σύνθημα ; Φυσικά δέν θά τοὺς εἶχανε ἀναγνωρίσει.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καμμιά φορὴ τοὺς ἀναγνωρίζανε ὁπότε οἱ μασκαράδες βγάλανε τίς μάσκες. Καμμιά φορὰ ὅμως δέν τοὺς ἀναγνωρίζανε καί τότε οἱ μασκαράδες φεύγανε χωρίς νά μαρτυρηθοῦν. Κι' αὐτό ἦτανε ἡ μεγαλύτερή τους ἐπιτυχία. "Αλλως τε αὐτήν τήν συνήθεια τῆς ἐποχῆς τήν περιγράφει κι' ὁ Σουρῆς ἀπό μιάν ἐπέσιεφι μασκέ πού ἔγινε στό σπίτι του. Διάβασέ την νά ἴδῃς.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

"Ήτανε μιά Τσικνοπέμπτη... καί το βράδυ στίς έννέα
 ξαφνικά μᾶς ἐπεσκέφθη, μιά δόλιληρη παρέα
 μέ τᾶ μαύρα ντόμινά της καί μέ μαύρα προσωπεῖα
 μέ κουμπούλες καί μέ γάντια, μιά παρέα ἡ ὁποία
 μᾶς ἐπείραζε γενναῖα τήν γυναῖκα μου κι' ἐμένα...
 - Σᾶς γνωρίσαμε, τούς λέω κατὰ τά συνηθισμένα,
 ἀλλά ποῦ νά τούς γνωρίσω ; "Εμειναν ὀλίγη ὥρα,
 ἤξεραν καί μυστικά μου πού τᾶ βγάλανε στή φόρα
 μου 'πανε πώς εἶχα ράφει ἓνα κοστοῦμι βερσεῖ
 εἶπανε γιά τῆς κυρᾶς μου τόν καινούργιο τόν κορσεῖ
 κι' ὅταν φύγανε, ἀφοῦ εἶπαν τόσα ἀνόητα λογάκια
 εἶδα πώς μου κλέψαν πέντε ἀσημένια κουταλάκια !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Κατάλαβες Γιάννη ὅτι μ' αὐτούς τούς στίχους ὁ Σουρῆς διαμαρ-
 τύρεται γι' αὐτό τό ἔθιμο τῆς ἐπισκέψεως μασκαράδων στά σπί-
 τια, γιατί καμμιά φορά συνέβαινε νά μποῦνε καί ἄγνωστοι στό
 σπίτι καί νά κλέφουν κᾶτι... τάχα γιά ἐνθύμιο μιᾶς ἀποικρηά-
 τικῆς βραδυᾶς.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Φαίνεται ὅτι ἐφαρμόζανε τό ρητό : Τό τερπνόν μετά τοῦ ὠφελί-
 μου. Μά νομίζω πώς πρέπει νά θυμηθοῦμε κι' ἄλλο ἓνα εὐθύμο
 ἀποικρηάτικο τραγοῦδι τῆς παλιᾶς Ἀθήνας πού εἶναι σήμερα τε-
 λείως ξεχασμένο : Τήν Κουμπούλα.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ποῦ τήν θυμήθηκες Γιάννη τήν κουμπούλα ; Σκέφου ὅτι τήν εἶχα
 ξεχάσει κι' ἐγώ.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Εἶναι ἓνα ἀπό τά πιό χαριτωμένα τραγοῦδια πού ἔχουνε μπεῖ στί
 στόμα τοῦ λαοῦ. Ὁ Μουζᾶς μέ τόν λιγνό θά μᾶς τό θυμίσουνε.

ΜΟΥΖΑΣ - ΛΙΓΝΟΣ (Τραγοῦδι)

'Από πίσω ἀπ' τήν Στρατῶνα
 - τ' ἀκοῦς κουμπούλα μου -
 ἔχω μιά ἀγαπητηκιᾶ
 κουμπούλα μου γλυκειᾶ

"Ολοι μου λένε νά τήν πάρω
 - τ'άκουσ, κουμπάρουλα μου -
 μά έχει ξεοδά βαρειά
 κουμπάρουλα μου γλυκειά
 Πέντε τάλληρά έχει τό φάσι
 - τ'άκουσ κουμπάρουλα μου =
 κι'άλλα τόσα ή φορεσιά
 κουμπάρουλα μου γλυκειά
 θέλει φούστα θέλει καπέλλο
 - τ'άκουσ κουμπάρουλα μου -
 θέλει καί γλυκό κρασί
 κουμπάρουλα μου χρυση.
 Κι'έγώ δέν έχω άπ'όλα τούτα
 - τ'άκουσ κουμπάρουλα μου -
 παρά ένα ξερό κορμί
 κουμπάρουλα μου χρυση !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τί τά θέλεις Γιάννο ; Μερικά παλαιά τραγούδια μοιάζουνε
 μέ άρχαιολογικούς θησαυρούς. Υπάρχουνε θαμένα στό χώμα
 τής λήθης. Πρέπει νά σιάφη κανείς για νά τά βρῆ... Ένα
 άπ'αύτά είναι καί ή Κουμπάρουλα.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Άσφαλώς, όμως νομίζω πώς ή ώρα μας πέρασε καί πρέπει νά
 σταματήσωμε τήν φλυαρία μας.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κοτμα, γιατί μετά τήν Κουμπάρουλα θά μπορούσαμε νά θυμη-
 θούμε καί κανένα άλλο παληό.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ "Ας κάνωμε ύπομονή για τήν Άλλη Κυριακή. Κι'έμεις καί όσοι
 μάς άκουνε.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τήν Άλλη Κυριακή λοιπόν πού είναι καί ή τελευταία της
 'Απόκριας καί πρέπει νά τής δώσωμε έξαιρετικό κέφι... Τήν
 Άλλη Κυριακή, τήν Ίδια πάλι ώρα !